

включає розливання з чайника у склянку з метрової висоти. До чаю подають солодоші, зокрема, «каб-ель-газаль», невеликі печива з тертим мигдалем.

На свята подають пастилу – пиріг із листового тіста, начинений голубами, мигдалем та яйцями. Пастилла прийшла до Марокко з Іспанії у XVI столітті разом із вигнаними морісками. У північних районах Марокко до пастили додають лимони, а на півдні – підсолоджують.

Традиційна трапеза припускає, що її учасники розсідаються біля низького столу на подушках. Їжу прийнято брати великим, вказівним та середнім пальцями правої руки, кускус при цьому скочують у кульки. Наприкінці трапези виносять свіжі фрукти, після них подають м'ятний чай (зелений із листям м'яти).

Література:

1. Національні особливості марокканської кухні. <http://turizmik.ru/flow/kuhnja/> Дата звернення: 9.04.2022 р.
2. Традиційні блюда марокканської кухні. <https://tripmydream.com/morocco/> Дата звернення: 9.04.2022 р.

Місто Уарзат у Марокко – це маленький Голлівуд Африки

Реггуг Мохаммед Ель Мехді (Марокко)

Науковий керівник – ст. викладач О.І. Артёмова

ХНАДУ

Вхід у стилі фараона задає тон CLA Studios, яка разом зі своїм партнером Atlas пропонує знімальні майданчики, розташовані в приміщеннях або на відкритому просторі, можуть перенести кінематографістів із стародавнього Єгипту до казкових королівств – і майже будь-де між ними. З моменту свого заснування у 1983 році він використовувався для арабських фільмів та телепрограм, а також приймав всесвітньо відомих режисерів, таких як Мартін Скорсезе, Рідлі Скотт та Олівер Стоун.

Знімальні майданчики здаються туристам смутно знайомими, тому що вони такими і є: нещодавно вони, наприклад, були тлом для епізодів американських телевізійних хітів «Homeland» та «Game of Thrones». Студії,

якими керує Тазі, Atlas та CLA, несли відповідальність за перетворення міста Уарззат, розташованого між пустелею Сахара та Атласькими горами у східній частині Марокко, на континентальну столицю кіно.

Таким чином, Марокко стала маленьким Голлівудом Африки.

По-перше, це безпечна альтернатива для голлівудських студій, які хочуть знімати фільми, дія яких відбувається на Близькому Сході, але в умовах, які їм здаються набагато безпечнішими.

По-друге, ставлення до «делікатних тем». За останні 20 років Марокко стало популярним місцем для зйомок таких фільмів, як «Army of One», «Syriana» та шпигунського трилера режисера Рідлі Скотта «Body of Lies», в якому торкаються такі теми, як тероризм. Існує великий інтерес у Голлівуді до фільмів, дія яких відбувається в Іраку, Афганістані, Сирії та присвячені політиці. Країни Близького Сходу іноді відмовляються приймати фільми певного політичного характеру. Одним із прикладів є «Body of Lies», дія якого відбувалася в Йорданії, а в головних ролях знімалися Леонардо ДіКапріо та Рассел Кроу.

Вони розглядали можливість зйомок у Йорданії чи Дубаї, але врешті-решт вирушили до Марокко через політичний зміст, який інші країни вважали надто делікатним.

Було створено знімальний майданчик, щоб він виглядав як Дамаск. Побудовано копію священної Кааби у пустелі по сусідству. У генерального менеджера CLA Studios і Atlas Studios Аміна Тазі є державна ліцензія, яка дозволяє йому залучати марокканську армію як масовку: для «Kingdom of Heaven» в 2005 році Тазі екіпірував 3000 справжніх марокканських солдатів списками і сандаліями, щоб вони могли вести бойові дії в уявній Палестині. «Голлівуд, Боллівуд, вони всі приходять до нас знімати. Армія до ваших послуг», як каже Тазі. Марокканський інститут кіно йде назустріч і навіть допоможе голлівудським режисерам вести переговори з марокканським урядом та збройними силами. Якщо їм потрібно відправити будь-яку зброю чи

військову техніку, проблем із доставкою їх у країну не буде. Вони також можуть надати додаткові послуги та військово обладнання або транспортні засоби, які необхідні для конкретної сцени. Фільм Клінта Іствуда «American Sniper» 2014 року з Бредлі Купером у головній ролі знімався у Марокко.

По-третє, унікальна топографія кіноіндустрії в Уарзазаті. Чисте гірське повітря гір Атласу, хмари рідко бувають, не кажучи вже про дощі. У 1962 році британський продюсер і режисер Девід Лінч став першим провідним продюсером, який використав кришталеву чисту атмосферу цього місця, коли знімав мерехтливі сцени пустелі для Лоуренса Аравійського. Ті ж дюни, касби та гірські озера тепер замінюють Пустий квартал Саудівської Аравії, сільський Афганістан, російський степ та багато іншого.

По-четверте, одна країна, багато людей. Різноманітність народностей, що населяють Марокко, також допомагає. Якщо фільму потрібні африканські актори, місцеві директори з кастингу звертаються до регіональної бази даних статистів у таких містах, як Ерфуд, неподалік алжирського кордону. Для середземноморських типів вони дзвонять до Танжеру на півночі. У 1997 році американський режисер Мартін Скорсезе планував відправити 400 етнічних тибетців до Уарзазату для зйомок свого епосу про Далай-ламу «Kundun», але місцеві директори по кастингу знайшли місцевих жителів, чиї предки воювали за Францію у В'єтнамі, де вони одружилися з індокитайськими жінками. У результаті знадобилося лише 60 тибетців.

Величезні гроші, що їх приносять американські блокбастери, витрачаються на розвиток міста. Наприклад, коли виробництво повністю знімається в Марокко, близько 30 відсотків бюджету витрачається на все, від готелів та харчування до гелікоптерів. Це величезне благо для міста з населенням 100 000 осіб, особливо якщо врахувати, що бюджет «Kingdom of Heaven» становив 130 мільйонів доларів.

Студії, здається, можуть виготовити будь-що і будь-де - віртуальну планету з гіпсу, пластику і полістиролу, скріплених шматочками і смужками

дерева і металу. За допомогою кількох спритних рухів умільці студії можуть перетворити декорації Луксора на Константинополь, Єрусалим, Мекку чи Персеполь. Наприклад, в американському серіалі «Prison Break» справжня місцева початкова школа перетворилася на тимчасову єменську в'язницю. Було збудовано з гіпсу імітацію села, яке служило фоном для сцен у «Gladiator» (2000), ще однієї голлівудської епопеї, яку привабив Уарзатат поєднанням неземного світла та невеликих витрат. Це один із чотирьох фільмів, знятих тут британським режисером Рідлі Скоттом.

Безліч арабських та європейських туристів також є джерелом доходу для міста та Марокко загалом. За останні 10 років загальна кількість іноземних відвідувачів у країні зросла приблизно з 7 мільйонів до більш ніж 10 мільйонів на рік.

Відділи реквізиту у студіях працюють цілодобово. Щодня працює центр дресирування тварин, де 17 співробітників доглядають тридцять верблюдів і ослів, незамінних істот у будь-якій казці про пустелю. "Цей кінь несла Кхалісі", – пояснює дресирувальник коней Брахім Раху, маючи на увазі фільм "Game of Thrones", близько п'яти епізодів якого знімалося на студії.

Загалом студії та регіон Уарзатату щорічно залучають режисерів близько 10 зарубіжних та 10 марокканських художніх фільмів, а також близько 100 переважно міжнародних телевізійних епізодів – число, яке зростає, оскільки формат серіалів набирає обертів у Netflix та Amazon. Фільми національного виробництва, такі як *Les Indigènes* (2006), драма про марокканських солдатів, що боролися за Францію у Другій світовій війні, користуються величезною популярністю, збираючи велику кількість марокканських глядачів.

Початкові запити про зйомки надходять до офісу Zitouny в центрі міста поруч із *École du Cinéma*. Кінематографічна комісія Уарзатата є другою найстарішою авторитетною організацією у сфері кінематографії на континенті після Південної Африки. Іноземний продюсер чи локейшн-менеджер зазвичай

шукає ідею місцевих дюн, гір чи середньовічних сіл. Кіностудія може запропонувати блокбастери та серіали на будь-який смак.

Кінобізнес – справа жорстка. Грань між створенням фільму в одному місці та відмовою в іншому сильно залежить від підсумкової суми. Найбільш привабливим є те, що уряд Марокко звільнив від податку на додану вартість (ПДВ) на всі поставки та послуги, що для початку знижує приблизно 20 відсотків від максимальної суми. У поєднанні з низькими витратами на готелі, водіїв та додаткові послуги у Марокко можна зняти фільм на 50% дешевше, ніж у США чи Європі.

Витрати окупаються. Щоденний рейс з крихітної злітно-посадкової смуги Уарзазату до Касабланки на узбережжі, з якої у свою чергу можна потрапити прямим рейсом Royal Air Maroc до Нью-Йорка, дуже зручний для зірок.

Кіно в Марокко дуже популярне, навіть члени королівської родини є шанувальниками кіно. У 2001 році король Мохаммед VI заснував Міжнародний кінофестиваль у Марракеші, який тепер проводиться щорічно в грудні. Нещодавно, в розташованому в центрі міста Музеї кіно, на величезній виставці кінореєвизиту, що відкрилася в 2007 році, були урочисто відкриті два кінозали для локального перегляду художніх фільмів місцевого виробництва. Ці кінотеатри також використовуються для перегляду попередньо знятого матеріалу перед тим, як він відправляється назад у пустелю для фінальних зйомок.

Офіс Zitouny провів презентацію перед королем Марокко, яка допомогла заручитися підтримкою короля та отримати додаткові податкові знижки на іноземне кіновиробництво.

Крім того, продюсер Хадіджа Аламї відкрила студію Oasis Studios у Марокко неподалік Oasis du Fint, за 15 км від центру міста Уарзазат. Розташування та обладнання – все на найвищому рівні. Саме ця оаза послужила тлом для фільмів «Lawrence of Arabia» та «Prince of Persia», а серед робіт Аламї – «Homeland» та «Captain Phillips» (2013). "Попит на голлівудські та арабські

фільми настільки великий, що ми відкрили нашу студію", – говорить Аламї. Вперше іноземні телепрограми можуть бути написані, зняті, відредаговані та поставлені, не залишаючи територію та використовуючи повністю марокканську знімальну групу.

Студії Аламї голлівудського рівня перевершують усе, що пропонують традиційні конкуренти Марокко, а також все, що є в Йорданії або Тунісі. "Політична стабільність означає, що відносна безпека Марокко є величезною перевагою для іноземних картин", – пояснює Аламї. Проте вона додає, що навіть за цим стоїть те, що завжди було головною валютою у кіно: краса. Саме зовнішній вигляд Уарзазату на знімальному майданчику змушує продюсерів повертатися знову та знову.

Література:

1. Кобил Джеймс Марокко: Путеводитель / Д. Кобил – К.: Гранд-Фаир, 2011. – 192 с.
2. The City of Ouarzazate, Morocco: Africa's Hollywood: [Електронний ресурс] // Режим доступу: <https://www.moroccoworldnews.com/2020/12/329240/the-city-of-ouarzazate-morocco-africas-hollywood>

System of education in Ecuador: problems, challenges and victories

Daurin Denis Sandra Chimbo (Ecuador)

Scientific advisor – Dr. N. Opryshko

Kharkiv National Automobile and Highway University

The education system in Ecuador used to develop rather slowly. In the 1950s, 44% of adults were illiterate; by 1974, the literacy rate among the adult population had risen to 74%, and by 1995 it had reached 90%. However, in the mountainous regions inhabited by Quechua-speaking Indians and mestizos, the figures are much lower, and even nowadays in many areas more than 35% of the population cannot read or write. There is still a gap in the level of education between men and women – among male population the percentage of illiterate is 8, among the female – 11.8.

Today, the Ecuadorian Constitution requires all children to attend school until they reach the "basic level of education" estimated at nine school years. Primary education is free and compulsory for all children between the ages of 6 and 14. All